

Lelki ráhangolódás 3. - Halld meg a csendet!

Ha lelassulunk, jobban odafigyelünk a külső és belső világ természetes hangjaira és átadjuk magunkat az élménynek, meghalljuk a körülöttünk és a bennünk lévő csendet.

A templom harangjai

A templom egy kis szigeten állt a tengerben, nem messze a parttól. A templomnak éppen ezer harangja volt: nagy harangok, kis harangok. Ha fújta a szél, vagy dühöngött a vihar, a harangok egyszerre zúgtak, s olyan zenebonát csaptak, hogy aki csak hallotta, annak felujjongott a szíve.

Mígnem néhány évszázad múltán a sziget elsüllyedt, s vele együtt elmerült a templom és a harangok is. Egy régi elbeszélés szerint a harangok továbbra is zúgtak, szünet nélkül, s aki figyelmesen hallgatott, az még most is hallhatta őket. Egy fiatalember annyira fellelkesült ettől, felkerekedett, megtett több ezer mérföldet, csakhogy hallhassa a harangok szavát. Napokon keresztül csak ült a parton, éppen szembe azzal a hellyel, ahol valamikor a templom állt, és csak hallgatott, hallgatott teljes szívével. Ám csak a tengerparton megtörő hullámok hangját hallotta. Mindent elkövetett annak érdekében, hogy kiszűrje figyelméből a hullámok zaját, s hogy meghallja a harangokat. De minden hiába, úgy tűnt, hogy a tenger mormolása elnyom minden más hangot.

Hetek teltek el így. Amikor elcsüggedt, a falusi bölcsek szavára figyelt, akik a templom harangjainak történetéről beszéltek, valamint azokra, akik hallották a harangzúgást és igazolták, hogy a hagyomány igaz. E szavak hallatára a szíve ismét lángra gyúlt..., de csak azért, hogy néhány hetes sikertelen próbálkozás után újból elbátortalanodjék.

Végül úgy döntött, hogy felhagy a további próbálkozásokkal. Talán a sors nem akarja, hogy ő is azon szerencsések közé tartozzon, akik meghallhatták a harangokat. Talán még a történet sem igaz. Elhatározta, hogy hazatér, és beismeri, hogy nem járt szerencsével. Az utolsó nap még egyszer kiment kedvenc helyére, hogy elbúcsúzzon a tengertől, az égtől, a széltől és a kókuszpálmáktól. Feküdt a homokban, bámulta az eget, és hallgatta a tenger zúgását. Most már nem akarta elűzni ezt a zajt. Teljesen átadta magát neki, és a tenger morajlását kellemesnek, simogatónak találta. Hamarosan annyira elmerült ebben a monoton zajban, hogy teljesen megfeledkezett önmagáról. Oly mély volt a csend, hogy még a szíve dobbanása sem hallatszott.

S akkor e csend mélyén meghallotta egy kis harang csendülését, amit egy újabb követett. Aztán egy másik, és megint egy másik... és hamarosan mind ez ezer harang egyszerre zúgott, a szíve pedig megtelt csodálattal és örömmel.”

- *Elég türelmes és kitartó vagyok-e ahhoz, hogy rátaláljak a csendre?*
- *Mire van szükségem ahhoz, hogy megtaláljam a saját csendemet?*
- *Észreveszem-e, amikor a világ zajai elhalkulnak és némaság uralja a pillanatot?*
- *Mi vár rám a csend mélyén? Mit hallok ott?*

